

Marina Martori

ELS COSSOS



V I E N A

E D I C I O N S

Fuig del vent, Alizée. Al vent hi ha totes les desgràcies. I l'Alizée, jo, fugia. Sempre. Del vent i de tot. Però sobre-tot del vent. Així que, quan la vida em va fer més mal, i mira que ja me n'havia fet prou i de sobres, vaig decidir buscar un lloc on el vent no bufava gairebé mai. Terres tranquil·les on jo i la meva família havíem estiuejat i de les quals guardàvem bons records i cap ventada.

Terres estrellades.

Era juliol i em vaig posar a buscar-hi una casa. No tenia cap idea del que volia més enllà de saber que la volia. I això ja em semblava molt.

Perquè jo era especialista a estar paralitzada i deixar que tot es decidís per mi. Però havia estat capaç de decidir que volia una casa, i aquella decisió tenia més força que res. Que el dolor, que el pes, que el passat i que el vent.

Havia decidit marxar de Barcelona i del xaloc que hi duu la pluja i les onades i tota la merda que m'havia portat a mi.

I sí, abans de merda m'havia portat alegria; i abans del dolor, felicitat, i abans de l'absurditat que ara sentia que vivia vaig viure molt de sentit... però de l'abans ningú no se'n recorda quan l'ara ens ofega.

I a mi la ciutat m'ofegava; així que les cases de Llinars es van convertir en la meva única obsessió fins que en vaig trobar una que m'agradava. M'agradava molt.

I m'imaginava que des del jardí no sentiria bufar cap vent, que el silenci ho envoltaria tot i només les campanes de Sant Martí del Far em recordarien, de tant en tant, que allà fora hi havia un món i que m'hi havia de seguir relacionant, més o menys.

Un món que es va pensar que m'estava tornant boja, és ben cert, però com que ja s'ho havia pensat altres vegades no em va importar gaire, només una mica, la veritat.

Quan vaig ser davant la casa, això sí, em vaig dedicar una bona estona a repetir:

—Soc una persona normal. Soc una persona normal. Soc una-per-so-na-nor-mal.

Vaig creure que si m'ho deia moltes vegades podia arribar a ser veritat.

Però jo no em considero normal. No sé exactament què és ser normal però sí que sé que és allò que he intentat ser tota la vida i que només vaig aconseguir durant uns anys. Uns anys d'infantesa i sí, els últims onze, quan em vaig convertir en una dona casada mare d'una filla, que no era meva però era meva i que vivia en un pis de l'Eixample.

I fins i tot durant aquests anys que estrany que era guanyar-me la vida dibuixant esquelets. Milers d'esquelets dibuixats. Un darrere l'altre, similars, similars, similars, però no iguals. Sempre una mica estanys, sempre una mica vius, sempre una mica habitats.

Uns esquelets massa importants.

Què ens lliga als llocs? Als moments? A les persones? Què ens porta a idolatrar-los? A evitar-los? A tornar-hi un cop i un altre? L'amor, segur. I la tristesa. I els fantasmes.

I els meus fantasmes tenien forma d'esquelets, i jo els dibuixava. Els dibuixo, encara ara.

Sento la casa rere meu. La casa que he comprat sense conèi-

xer-la. La casa que ara és meva. On sé que hi ha un jardí i una magnòlia i molt d'espai per pintar. La casa que té tres llars de foc, parets de pedra i només una planta i unes golfes amagades, i que fa vuitanta anys que està tancada. La casa on he decidit instal·lar-me.

I ara se m'escapa el riure i penso que sí que ho estic, de boja. Literalment, no com a metàfora. Que per fugir d'un final desagradable he arrencat un principi sense sentit. I que demà arriba un camió de mudança amb tota la meva obra dels darrers mesos i la meva roba i quatre cadires i un matalàs massa gran, ara com ara.

Han passat més de set mesos des que el Marc em va demanar que marxés de casa seva.

L'heura que envolta la casa verdea ufanosa, escandalosa, aliena a l'huracà que encara brama dins meu.

No sé si hi funciona res, aquí dins, però sincerament m'és ben igual perquè el que no hi ha és vent. I si no hi ha vent, no hi ha desgràcies.